

Nummer 21

1. November 1907.

56. Aargang

Guds Veje og Menneskets Veje.

Tale af Ældste Orson F. Whitney, af de tolv Apostlers Quorum, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Søndagen den 11. August 1907.

Fortsat fra Side 311.

Universal Frelse. Vi „Mormoner“ tro lige saa oprigtigt som den omtalte gode kristne Kvinde, at alle gode Mænd og Kvinder ville blive frelst. „Mormonismen“ fremholder denne Lærdom; bygget paa Aabenbaringens Klippe og forkyndende Jesu aabnede Evangelium, er den ikke et eksklusivt, indstrænket eller snævert Religionsystem. Den beskymrer sig om alle Menneskers Frelse, men fastsætter de samme Betingelser for at opnaa denne, som det forrige Evangelium gjorde, og hævder, at alle ville faa en Frelse i Forhold til deres Gerninger og Fortjeneste. Retfærdighed faa vel som Barmhertighed fordrer sin Ret. Jesus sagde til sine Disciple: „I min Faders Hus ere mange Boliger, jeg gaar bort, at berede eder Sted, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være“.

Tro I, at han talte til alle Mennesker? Tro I, at denne hans Tale var rettet til Mordere, Tyve, Røvere, Horkarle, Løgnere og andre Forbrydere — saadanne, som nægte at adlyde hans Love, ja selv Landets Love? Nej, han talte ikke til den Slags Folk. Han talte til Mænd og Kvinder, som troede paa ham, som havde omvendt sig fra deres Synder, faaet dem aftvættet i Daabens Bad og modtaget Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Den Aand, som tilfendegiver Guds

Bilje og leder Menneffene ind i al Sandhed, idet den aabenbarer det forbigangne, viser, hvad der skal ske i Fremtiden, og forklarer Hensigten med dette jordiske Liv. Dette Vidnesbyrd havde alle de første Kristne modtaget; disse gamle Nazaræere og Kristne vidste, hvorfor de vare her, hvorfra de kom, og hvor de vilde gaa hen, naar de skulde forlade denne Tilværelse. Og de vidste, at det var deres Frelser, som sagde: „I min Faders Hus ere mange Boliger . . . Jeg gaar bort at berede eder Sted . . . At hvor jeg er, skulle ogsaa i være“. Dette var hans Lære, og hvad mente han dermed?

Den yderste Dom. Apostelen Johannes, som blev landsforvist til Den Patmos, og som vidste, hvad der skulde ske i Fremtiden, indbefattende den store og forfærdelige Dommens Dag, da Verden skulde dømmes og gøre Regnskab til Gud for deres Gerninger gjorte i Rødet, siger: „Og jeg saa en stor, hvid Trone og ham, som sad derpaa, for hvis Ansigt Himmelen og Jorden flyede; og der blev ikke fundet Sted for dem. Og jeg saa de døde, smaa og store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de døde bleve dømt efter det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gerninger.“

Nu, efter som alle Menneffer skulde dømmes efter deres Gerninger, kunne vi let fatte, hvorfor Frelseren sagde: „I min Faders Hus ere mange Boliger“. Vi kunne ligeledes forstaa, hvad Paulus, Hedningernes Apostel, mener, idet han omtaler den yderste Dom og Menneffenes endelige Bestemmelse, naar han siger: „En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er og de dødes Opstandelse“. Dette er et sandt Princip; Menneffene ville blive dømt ifølge deres Gerninger; de ville modtage Belønning efter deres Fortjeneste og blive anviste forskellige Grader af Herlighed i Faderens mange Boliger.

Dette var den gode, gamle kristne Lære, og det er Nutidens gode „Mormonisme“; det er Lærdomme, som Joseph Smith lærte. Han sagde ikke, som nogle Kristne sige, at der er en Himmel for de gode og et Helvede for de onde. Han lærte ikke alene, at der er forskellige Grader af Herlighed, men ogsaa at der er forskellige Grader af Straf for de onde — at nogle blive straffede haardere end andre. Hvorfor? Fordi deres Levnet og Wandel har været forskellig. Vi bestemme selv vor Fremtid. Vi afgøre selv vor evige Fremtids Stæbne, og vi høste, hvad vi have saadet. Sig den forrige Kristendom har „Mormonismen“ en bestemt Plan for alle Menneffers Frelse, men denne liberale og frifindende Bestemmelse tilfidesætter ikke Saliggørelsens Evangelium; thi Menneffene ville blive belønnede i Overensstemmelse med den Grad af Udhighed, som de udvise mod Evangeliets Principper.

Fortabetsens Ørn. Lad mig nu læse for eder, hvad Joseph Smith lærte angaaende dette store Princip om universal Frelse. Han saa i et

Syn de ugudeliges Endeligt; de, som havde annammet Evangeliet og den Helligaands Gave, og som siden vendte sig bort fra Sandheden, fornægtede og trampede under Fødder det sikre Vidnesbyrd, de havde modtaget; ringeagtede den celestiale Verdens Glæder, efter at de havde faaet en Forsmag paa dem, og fornægtede den Helligaand og Jesus Kristus, efter at Faderen havde aabenbaret dem. Profeten udtrykker sig i følgende Ord:

„Saa siger Herren om alle dem, der kende min Magt, og ere blevne delagtige deri, og dog have ladet sig overvinde ved Djævelens Kraft til at fornægte Sandheden og trodse min Magt;

Disse ere de, der ere Fortabets Børn, om hvem jeg siger, at det havde været bedre for dem, om de aldrig vare fødte;

Thi de ere Bredens Kar, dømte til at lide Guds Brede, med Djævelen og hans Engle i Evighed;

Og om hvem jeg har sagt, at der er ingen Forladelse i denne Verden, ej heller i den tilkommende“.

Men disse ere ikke de Sjæle, som aldrig havde smagt Evangeliets Betsignelser — som stode udenfor Kristi Kirke og bespottede hans Folk og gave Saliggørelsens Plan Ogenavn; som forhaanede Sandheden og ikke gave Agt paa Guds Tjeneres advarende Røst. Nej! Fortabets Børn, som ikke kunne erholde Forladelse, ere de, som ere blevne indlemmede i Kirken; som have adlydt Guds Lov og haft fuld Tro paa dens Principper, modtaget enhver Betsignelse, der gør dem istand til at op-høje dem med en Fylde af Guds Herlighed, og som siden have vendt Sandheden Ryggen, fornægtet dens Kraft og ringeagtet den.

„Og disse ere de eneste, over hvem den anden Død skal have Magt.

Ja, sandelig, de eneste, som ikke skulle blive forløste i Herrens bestemte Tid efter at have udstaaet hans Brede.

Thi alle de øvrige skulle føres frem ved de Dødes Opstandelse, formedelt Sammens Triumf og Herlighed, der blev slaget, og som var i Faderens Stød, før end Verden blev til“.

Fortabets Børn ere de eneste, som ikke kunne tilgives, og hvorfor? Fordi de ikke kunne ombende sig, da de ved Synd have forspildt Evnen dertil. De ere derfor de eneste, som ikke kunne frelses, fordi de have syndet imod saa meget Lys, at de ikke mere kunne blive genløste formedelt samme. De have tabt Evnen til at ombende sig og som Følge deraf fortabt deres Sjæl. Der er Haab for alle de øvrige af Mennefteslægten, og de ville blive belønnede efter deres Gerninger.

Tre Grader af Herlighed.

Den celestiale Herlighed. Og vi berette videre; thi vi saa og hørte, og dette er Kristi Evangeliums Vidnesbyrd angaaende dem, der komme frem i de Retfærdiges Opstandelse:

Disse ere de, der annammede Jesu Vidnesbyrd, troede paa hans Navn, bleve døbt i Lighed med hans Begravelse, bleve begravede i Vandet i hans Navn, og dette ifølge den Befaling, som han har givet,

At de ved at holde Befalingerne skulle vorde toede og rensede fra alle deres

Synder, og annamme den Helligaand ved Haandspaalæggelse af den, der er ordineret og beseglet til denne Myndighed,

Og hvilke sejre ved Troen og blive besegledede ved Forjættelsens Helligaand, som Faderen udgyder over alle dem, der ere rettsafne og sanddru.

Disse ere de, der ere den Førstefødtes Menighed;

Disse ere de, i hvis Hænder Faderen har givet alle Ting;

Disse ere de, der ere Præster og Konger, der have annammet af hans Fylde og af hans Herlighed,

Og ere den Allerhøjestes Præster efter Melchisedeks Orden . . .

Derfor, som skrevet er, de ere Guder, nemlig Guds Søner;

Derfor ere alle Ting deres, være sig Liv eller Død, eller det Nærværende eller det Tilkommande; alt er deres, og de ere Kristi, men Kristus er Guds.

Denne store Belønning er for dem, som modtage Evangeliet her, og som ere udholdne i det samme, som elste det og leve for det og, om det kræves, ere villige til at dø for det. Denne store Belønning, Guds Fyldes Herlighed, som er størst af alle, er opbevaret for dem.

„Disse ere de, hvis Legemer er celestiale, hvis Herlighed er som Solens Glans, ja, Guds Herlighed, den højeste af alle, paa hvilken Herligheden Solen paa Firmamentet er et Sindbillede, som skrevet er“.

Dette er den Herlighed, som Jesus omtaler, naar han siger: „Jeg gaar bort, at berede eder Sted, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være“.

Den terrestriale Herlighed. „Og atter, vi saa den terrestriale Verden, og se: Disse ere de, som ere af det terrestriale, hvis Herlighed er forfællig fra den Førstefødtes Menighed, som have annammet af Faderens Fylde, ligesom Maanens Glans er forfællig fra Solens paa Firmamentet“.

Og hvem ere de, som opnaa terrestrial Herlighed, den Herlighed, som Maanen er et Sindbillede paa?

„Se, disse ere de, der døde uden Lov,

Og ligeledes de, der ere de Mennekers Aander, som have været i Forvaring, hvem Sønnen besøgte og prædikede Evangeliet for, at de maatte kunne dømmes lig Menneker i Rødet“.

Dette hentyder til den Begivenhed, som er omtalt i 1. Pet. 3:18.—20., hvor der staar, at Kristus „led Døden efter Rødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gif bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som forud vare genstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage“, paa det at de maatte „dømmes for Menneker i Rødet, men leve for Gud i Aanden“. Med andre Ord, der er Haab paa den anden Side af Graven for dem, som aldrig have hørt Evangeliet her;

„som ikke annammede Jesu Kristi Bidnesbyrd i Rødet, men siden efter annammede det“, —

Maaske forkastede Evangeliet i dets Fylde, naar det blev prædiket for dem paa Jorden, og som vovede at udhale Tiden for at forarbejde deres Frelse til den Dag, da „ethvert Knæ skal bøje sig og enhver Tunge bekende, at Jesus er Kristus“.

Disse ere Jordens hæderlige Menneker, som vare forblindede ved Mennekers Underfundighed.

Disse ere de, som annamme af hans Herlighed, men ikke dens Fylde.

Disse ere de, der annammede af Sønnens Kærvarelse, men ikke af Faderens Fylde.

Derfor ere de terrestriale Vegemer, og ikke celestiale, og ere forskellige fra disse i Herlighed, som Maanens Glans er fra Solens.

Disse ere de, der ikke ere tapre i Jesu Vidnesbyrd, hvorfor de ikke erholde Kroner over vor Guds Rige“.

Den telestiale Herlighed. „Og atter, vi saa de Telestiales Herlighed, hvilken Herlighed er en mindre Herlighed, ligesom Stjernernes Glans er forskellig fra Maanens paa Firmamentet.

Disse ere de, som ikke annamme Kristi Evangelium, ej heller Jesu Vidnesbyrd.

Disse ere de, som ikke fornægte den Helligaand.

Disse ere de, der ere nedstirrede til Helvede.

Disse ere de, der ikke skulle vende forløste fra Djævelens Magt forend den sidste Opstandelse, naar den Herre Kristus, det Guds Lam, har juldendt sit Værk.

Disse ere de, som ikke annamme af hans Fylde i den evige Verden, men af den Helligaand ved de Terrestriales Betjening . . .

Og saaledes saa vi i det himmelske Syn de Telestiales Herlighed, hvilken overgaar al Forstand . . .

Og saaledes saa vi de Terrestriales Herlighed, hvilken overgaar i alle Ting de Telestiales, i Herlighed, Myndighed, Magt og Herredomme . . .

Og de Celestiales Herlighed er een, ligesom Solens Glans er een,

Og de Terrestriales Herlighed er een, ligesom Maanens Glans er een,

Og de Telestiales Herlighed er een, ligesom Stjernernes Glans er een; thi ligesom en Stjerne er forskellig fra en anden i Glans, saaledes er den ene forskellig fra den anden i Herlighed i den telestiale Verden . . .

Disse ere de, der ere Vognere, Trolskarle, Skørlevnere, Horkarle og de, der efte og ove Logu.

Disse ere de, der lide under Guds Brede paa Jorden.

Disse ere de, der lide den evige Ilds Havn.

Disse ere de, der blive nedkastede til Helvede, og lide den almægtige Guds Brede indtil Tidens Fylde, naar Kristus skal have lagt alle Sjænder under sine Fødder og juldendt sin Gerning . . .

Men se, vi saa den telestiale Verdens Herlighed, og dens Beboere vare saa utallige som Stjernerne paa Himmelen eller som Havets Sand . . .

Thi de skulle vende domte efter deres Gerninger, og enhver skal annamme efter sine egne Gerninger, sit eget Herredomme i de Boliger, der ere beredte.

Og de skulle være den Allerhøjestes Tjenere; men hvor Gud og Kristus bo, kunne de ikke komme evindeligen“. (Pagtens Bog, 76. Kap.)

Paa en Oceandamper. Jeg blev stærkt paamindet om denne Aabenbaring, da jeg for mange Aar siden var ombord paa en Oceandamper paa Atlanterhavet. Jeg var en blandt henved 50 andre 1. Klasse Passagerer; paa anden Klasse var der omtrent dobbelt saa mange, og paa 3. eller laveste Klasse paa Skibet var der flere hundrede Passagerer. Det forekom mig, at 1. Klasse's Kahyt, som nogle saa havde sikret sig, var ikke alene den mest elegante indrettede, men ogsaa den bekvemmeligste og gunstigste i enhver Henseende. Kosten og Betjeningen var den bedste Slags, og al mutig Opmærksomhed blev stænket Passagererne. De havde fuld Frihed paa Skibet; de kunde se sig om paa 2. eller 3. Plads, om de ønskede, og uden Hindring vende tilbage til deres egen Plads, naar

de behagede. De havde betalt for alle disse Privilegier og vare saaledes berettigede til dem.

Men det forholdt sig anderledes med dem paa de lavere Klasser. Anden Klasse's Passagerer kunde besøge tredje Klasse, men ikke den første Klasse, deres Koft var af en ringere Slags, deres Sovetøjer kun middelmaadige og deres Privilegier i det hele taget begrænsede. I tredje Klasse vare Forholdene endnu mindre fordelagtige og Afsondringen strængere overholdt; det blev ikke tilladt Passagererne i denne Klasse at gaa til de andre Klasser, og da de kun havde erlagt den ringeste Betaling for Overrejsen, kunde de ikke forvente det bedre.

Som jeg betragtede disse ulige Forhold, sagde jeg til mig selv: Hvilken træffende Illustration er ikke denne Stilling med Menneflægtens endelige Stæbne! — Frelste tilsidt i de evige Boliger i Overensstemmelse med deres Fortjeneste og Gerninger, og jeg tog da den Beslutning, at jeg, ved Guds Hjælp, vilde være en første Klasse's Passagerer over Livets Ocean indtil jeg havner i den celestiale Herlighed.

Fornuftigt og retfærdigt. Kan dette synes at være en forunderlig Værdom? Forekommer den ikke ethvert fornuftigt tænkende Menneflægt at være i Harmoni med evig Retfærdighed og guddommelig Barmhertighed? Er ikke denne Opfattelse om Frelse, at enhver faar ifølge sine Gerninger, den Grad af Ophøjelse, som han har fortjent, mere fornuftig end den Ide, at en Del af Menneflægtene ere forudbestemte til Salighed og en anden Del forudbestemte til Fordømmelse, uanset hvad deres Gerninger ere? Er det ikke retfærdigt, at de, som annamme Evangeliet her i Livet, og som arbejde, stride, lide og forfølges for det og ere standhaftige indtil Enden, skulde faa en større Løn end de, der hengive sin Tid til Forlystelser og Daarskab og udvise Ligegyldighed overfor Guds Sag? Svar mig, I gode Kristne! Og de, som annamme Evangeliet herester, og som følge deraf modtage en mindre Grad af Herlighed end dem, som annammede det her, hvorfor skulle ikke disse, paa Grund af deres Lydighed, skøndt fent erholde en bedre Plads end Mordere eller ubodfærdige Løgnere, Røvere og Horkarle? Og selv de, der ere ubodfærdige Tyve, Horkarle og Løgnere, de, der blandt Mordere maa lide Helvedes Straf — det eneste Sted, som er beredt for Udsoningen af visse Synder — hvorfor skulle ikke disse forløses i Herrens bestemte Tid, efter at de i Evigheden have følt hans retfærdige Brede og have udsonet og betalt den sidste Hvid?

Menneflægtens Motiver rejede. Joseph Smith var endnu mere frisindet end dette: Han viste os, at Evangeliet er faa udstrakt, retfærdigt og barmhertigt, at det ikke alene belønner Menneflægtene for deres Gerninger, men ogsaa for deres Hjertes Ønsker og Motiver. Lad mig illustrere denne Ide: I, som have læst Dante's store Digt, den Del deraf som kaldes

„Infernio“, ville erindre, at den italienske Poet, naar han nedsteg til Helvede og traf den romerske Poet Virgil, og samtalede med Plato, Aristoteles, Homeros og andre græske Poeter og Filosofer, spurgte dem: „Hvorfor ere I her?“ Thi de vare i Helvede, — disse gode Mænd — de bedste som fandtes paa den Tid, de levede, Mænd, med rene Tanker og Motiver. „Hvorfor ere I i Helvede?“ Og en af dem svarede: „Ikke for noget, hverken godt eller ondt, som vi have gjort; men vi vare ikke døbte; vi vare ikke paa Jorden da Evangeliet var der, og derfor ere vi her, med Ønsker foruden Haab.“ Just, tænk hvilken Stilling at være i! Og dette var det bedste Budskab, som den kristne Verden kunne tilbyde Menneffeslægten i det 13. Aarhundrede, da Dante skrev sit storartede Digt. Men Kristus, hans Apostler eller Joseph Smith fremkom aldrig med en saadan Lære. Giheller lærer „Mormonismen“ saadanne Principper. Den paastaar, at der er en Frelsesvej aaben, hvorved de, der døde, uden Kundskab om Evangeliet, kunne undslippe Fængslets Forvaring. Den dømmes Menneffene ifølge deres Hjertes Uttraaen og Motiver, og hvis de vilde have adlydt Evangeliet om de havde været paa Jorden, da Evangeliet var her, da ere de Arvinger til den celestiale Herlighed.

Frelse for de døde. „Mormonismen“ lærer, at der er Frelse for de døde. Derfor bygge vi Templer, hvor vi døbe og udføre andre Ordinanfer, for dem, som ikke havde Lejlighed til at høre Evangeliet her i Livet. De høre det blive prædiket i Aandeverdenen; de kunne tro og omvende sig der; men Daaben maa udføres for dem her, da Vandet er et jordisk Element og Daaben en udvortes Ordinance. Der maa her udføres Arbejde for de døde, paa det at Fængslets Døre kunne oplades for dem. Dette var, hvad Peter mente, naar han skrev, at „Kristus gif hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring“, og det var dette Paulus hentydede til, naar han talte om dem, som „døbtes for de døde“.

Talerens eget Vidnesbyrd: Dette er Evangeliet. Dette er „Mormonismen“. Den tilbyder Frelse for alle Menneffer. Det tilfidsætter ikke Evangeliets Nødvendighed, om der paastaas, at der ere gode Menneffer i alle Samfund og nogen Sandhed i enhver Religion. Dette Jesu Kristi Evangelium er den eneste Saliggørelsens Plan; der er ingen Frelse udenfor den, og Menneffene ville blive dømt ifølge den Grad af Lydighed, de udvise overfor den, efter det Lys og den Kundskab, de have modtaget, og den Anledning, som de have haft til at annamme samme. Gud er retfærdig og barmhjertig, men han har stillet os visse Fordringer, som vi maa efterkomme for at opnaa Frelse og berede os til at erholde en Ophøjelse i hans Nærværelse. „Mormonismen“ er Saliggørelsens Evangelium; Menneffene fordømme sig selv, naar de forfaste Midlerne, hvorved de kunne blive frelst.

Nu mine Venner, dette er vort Budskab til eder i denne Eftermid-

dag. Det kunde maasse af nogle betragtes som dristigt og formasteligt, men vi frembære vore Vidnesbyrd i al Hjærtets Ydmyghed, som Mænd, der have modtaget dette gode fra Herren og ere nidkære for at gøre andre bekendte dermed. Maa Gud velsigne disse ringe udtalte Ord til vor fælles Frelse, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Fredag den 1. November 1907.

Farvel til de Hellige i den skandinaviske Mission.

Da Tiden nu er kommen, at Herrens Tjenere i Zion have fundet det passende at afløse mig fra det Kald, hvori jeg har virket de sidste 28 Maaned, føler jeg mig inderlig taknemmelig til min himmelske Fader for hans Bistand i enhver Henseende; ogsaa for den Afgtelse og Tillid, jeg har nydt fra mine Søstende i de forskellige Konferencer samt fra Uldsterne, som have arbejdet, og som nu virke i disse Lande, til hvem jeg føler mig meget forbunden. Tillad mig her at opmuntre de Hellige til at leve et rent Liv og i Ydmyghed vandre trofast ifølge det Lys, de have annammet, saa at de bestandig kunne erholde mere Kundskab og søge Herren om Visdom til at bruge alt til hans Riges Fremme. Erindre kære Søstende, at Selvfornægtelse, Opofrelse og Lydighed ere de Principper, som lede til Frelse i vor Faders Rige; at ligesom vor Frelser var lydlig i alt, ja, indtil Døden, saaledes skulle vi ogsaa vandre i hans Fodspor.

Til mine Brødre fra Vesten, som have forladt alt for at gaa ud at forkynde det evige Evangelium, siger jeg: Værer ydmyge og rene af Hjærtet i al eders Omgang, og virk med Flid da vil Tiden rinde hurtigt, og I ville høste Glæde i eders Gerning; og I ville da vende tilbage til eders Hjem med megen Tilfredshed, eders Venners bedste Ønsker og Guds Velsignelse.

Det er mig en stor Glæde at anbefale som min Eftertræder, min i mange Aar kendte Broder og Ven, Uldste Søren Rasmussen, og jeg haaber, at alle mine Søstende og Uldsterne ville stænke ham den samme Afgtelse og Tillid, som jeg har nydt. Jeg føler mig forvisset om, at der er en stor Høst ivente her i Skandinavien.

Sluttelig nedbeder jeg Herrens Velsignelse over vore Brødre, de Hellige og vore mange Venner.

Dg med hjertelig Tak for al Godhed, der er vist mod mig, tegner jeg mig eders ydmyge Broder i Herren.

F. M. Christensen.

Præsident Søren Rasmusen's Bilsen.

Da jeg af Kirkens første Præsidentskab er blevet bestiftet til at overtage Ledelsen af den skandinaviske Mission og afløse vor agtværdige Ven og Broder, Præsident J. M. Christensen, som nu er bleven afløst fra den Stilling, han med megen Værdighed har beklædt nu i 2½ Aar, og idet jeg indtræder i dette høje og ansvarssfulde Kald, er det med Ydmyghed i mit Hjærte og i Tillid til min Fader i Himmelen, at han vil stænke mig rigelig af sin Aand, samt at jeg maa have Visdom til at udføre de forfællige Pligter, som ville paahvile mig, tilfredsstillende saavel for Kirkens Autoriteter som for vor fælles Fader. Jeg beder tilige, at de Hellige saavel som Missionærerne, der virke i Missionen, ville assistere mig med deres forenede Tro og Bønner, at jeg maa nyde den samme Tillid og Ugtelse, som har været tilbøjet Præs. Christensen, hvem vi alle have lært at elske og respektere. Personligt har det været mig en stor Glæde at arbejde under hans Ledelse, nu i omtrent 1½ Aar, og mange af de gode Raad og Lærdomme, som jeg har modtaget fra hans Mund, ved jeg, ville nu være til Gavn og Betsignelse for mig i det store Arbejde, som kommer til at hvile paa mig i Missionens Styrelse.

Mit Ønske er at udføre min himmelske Faders Willie, og med mine Brødres samt de Helliges Bistand haaber jeg, at Herrens Værk vil vedblive at rulle fremad i denne Del af Herrens Vingaaerd. Lader os alle være aarvaagne og benytte hvert Øjeblik i Forfremmelsen af Guds Værk her paa Jorden, og med dette Formaal og Ønske for Dje anbefaler jeg mig til mine Brødres og Søstres Belvillie i den skandinaviske Mission.

Med Ønsket om, at Herren vil velsigne vore Bestræbelser, forbliver jeg eders Broder og Medarbejder i Evangeliet. Søren Rasmusen.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Uldster ankom til København den 23. Oktober, og beskikkes til at virke i de vedkommende Konferencer som følger:

Jørgen Madsen fra Manti, Utah, og Benjamin D. Jensen fra Chesterfield, Idaho, til København Konference;

Peter H. Petersen fra Ferron, Utah, til Aalborg Konf.;

Cleam A. Poulsen fra Liberty, Idaho, til Aarhus Konf.;

Lester J. Nielsen fra Shelley, Idaho, til Kristiania Konf.; samt

Jens P. Meilstrup fra Salt Lake City, der ankom hertil den 7. September, til København Konference.

Vi hvide dem alle hjertelig Velkommen.

Forfættelse. Andrew W. Jensen fra Aalborg til Aarhus Konf.;

Nicolai C. Miller fra Kristiania til Aarhus Konf.;

Niels C. Christensen jun. fra at arbejde i København Konference, og indsættes til Missionssekretær.

Afløsning. Følgende Eldster og Missionsføstre løses fra deres Virksomhed i den skandinaviske Mission efter et vel og hæderligt udført Arbejde i Herrens Tjeneste:

Francis Jensen fra Aarhus til Mount Pleasant;

Hans B. Folkersen fra København til Salt Lake City;

Christian Mortensen fra København til Cleveland;

Christian F. Petersen fra København til Moroni;

Peter E. Andersen fra København til Provo;

Joseph Petersen fra København til Richfield;

James B. Christensen, som den 15. Oktober blev forflyttet fra Kristiania til København, rejser til Salem;

Lewis C. Hemmingsen fra København til South Jordan;

Niels Jensen fra Aalborg til Independence, Idaho;

Anna C. Widtsøe og Petroline J. Gaarden fra Trondhjem til Salt Lake City;

Missionssekretær Victor E. Madsen rejser til Brigham City.

De afrejse fra Liverpool med Dampskibet „Canada“ den 21. November. Vi ønske dem alle en behagelig Hjemrejse.

Dødsfald. Ane Johanne Madsen, født den 22. Juni 1827 i Skanderup, Jylland, Danmark, afgik ved Døden i Logan, Utah, den 10. September 1907. Søster Madsen, der havde været en Krøbling i henved 11 Aar, bar sin Prøve med stor Taalmodighed og døde i fuld Tro paa en herlig Opstandelse.

Efteraarskonferencen i Aarhus.

Lørdag Aften Kl. 8, den 12te Oktober, begyndte Konferencen i de Sidste Dages Helliges Lokale, Borupsgade 12. Der vare tilstede 34 Missionærer fra Zion, hvoriblandt Missionspræsidenterne J. M. Christensen og Søren Rasmussen, samt Hyrum Jensen og Søster Ingeborg Olsen fra Aalborg. Eldste Charles Jensen præsiderede, og bød de forsamlede velkommen. Han var glad ved at have Præs. J. M. Christensen og Præs. Søren Rasmussen i vor Midte, og haabede at Guds Aand maatte gøre sig gældende iblandt os i vore Møder. De forfællelige Grensforstandere afgave derefter deres Rapporter over Grenene som følger: Carl M. Nielsen, Aarhus; L. C. Jensen, Vejle; Hyrum Larsen, Odense; B. M. Frandsen, Esbjerg, og A. B. Jacobsen, Randers. Præs. Jensen oplæste derefter den samlede Rapport over Konferencen, udtalte sin Tilfredshed med Rapporterne som vare oplæste og sagde, at omendskønt

der ere mange falske Bestyldninger imod os, er der dog mange Folt som ere frifindede nok til at undersøge hvad vi forkynde. Præs. J. M. Christensen sagde, at han var godt tilfreds med Rapporterne, og at Aarhus Konference var i en god Forsatning. Ældste Hyrum Jensen fra Aalborg stod frem og bar sit Vidnesbyrd. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10 holdtes en Søndagsstole Konference. Rapporterne fra alle Søndagsstolerne i Konferencen fremlagdes, og den samlede Rapport blev oplæst af Konferencepræsident Charles Jensen, hvoraf det fremgik, at der havde været afholdt 108 Søndagsstolemøder med 216 Medlemmer og Funktionærer. Et godt Program blev udført af Aarhus Søndagsstole. Ældsterne Søren Rasmussen og Charles Jensen gjorde nogle Bemærkninger. Præs. J. M. Christensen gav gode Raad til Funktionærerne og Eleverne, og opmuntrede dem til at opfylde deres Pligter.

Mødet Kl. 2 Eftermiddag begyndte med Sang og Bøn. Ældste Jens Jensen, Genealog, og Ældste Peter E. Andersen fra Norge, omhandlede Evangeliets første Principper og bare kraftige Vidnesbyrd om Sandheden. Til Afveksling blev Salmen Nr. 187 affungen. Ældste P. A. Nielsen stod dernæst frem og omtalte nogle af sine Erfaringer som et Medlem i Kirken, og talte om Joseph Smith's Liv og bar sit Vidnesbyrd til at han var en Herrens Tjener.

Søndag Aften Kl. 7 fortsattes Konferencen. Efter Sang og Bøn talte Ældste Søren Rasmussen om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse. Præs. J. M. Christensen bar sit Vidnesbyrd og omtalte, at der ikke alene var 3 Vidner til Mormons Bog, som blev sagt af Ældste Rasmussen, men der var ogsaa 8 andre. Disse Ting burde tages i Betragtning førend man forkaster dette Værk, som er forkyndt af Zions-Ældsterne idag. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Et Præstedømmesmøde blev afholdt Mandag den 14. Oktober, Kl. 10 Formiddag og fortsattes Tirsdag Form. Kl. 10, hvori alle Missionærerne havde Lejlighed til at udtale deres Følelser angaaende deres Missionsvirksomhed, og afgave Rapport. Alle følte sig tilfredse med deres Arbejde. En samlet Rapport viste, at der var uddelt 36,586 Skrifter og 2,616 Bøger; Fremmede Huse besøgte 24,399; Evangeliske Samtaler 4,388; Møder afholdte 606; 27 Personer vare blevne døbt og 12 Børn velsignede. Gode Raad og Formaninger bleve givne af Præsidenterne J. M. Christensen, Rasmussen og Jensen.

Mandag Aften Kl. 8 holdtes Madvermøde. Præs. Rasmussen forklarede Sakramentets Betydning. Derefter blev Kirkens Autoriteter foreslaaede og opholdte ved eenstemmigt Botum; ligeledes foreslaet: som Missionspræsident J. M. Christensen og som hans Eftertræder Ældste Søren Rasmussen. Ældsterne bestiftedes til deres forskellige Arbejds-

marker som følger: Charles Jensen til Præsident og N. J. Nielsen til Sekretær over Aarhus Konference; i Aarhus Gren: Carl M. Nielsen (Forstander), P. A. Nielsen, A. W. Jensen og Arthur Nielsen; Aadr.: Borupsgade 12, Aarhus. I Randers Gren: A. P. Jacobsen (Forst.), Henry J. Nielsen, Jens A. Andersen og Rasmus Rasmussen; Aadr.: Nygade 6, Randers. I Vejle Gren: Hyrum Larsen (Forst.), H. P. Olsen, Joseph H. Hansen og Morten C. Jensen; Aadr.: Fredericiagade 6, Vejle. I Odense Gren: Lewis C. Jensen (Forst.), James B. Christiansen, Franklin T. Nielsen og James Brown; Aadr.: Overgade 56, o. G., Odense. I Esbjerg Gren: Peter M. Frandsen (Forst.), Hyrum Hansen, Henry Bohne og Ernest Nielsen; Aadr.: Danmarksgade 75, Esbjerg. Eldste C. D. Thompson blev forflyttet til Aalborg Konference.

Eldsterne Francis Jensen, C. D. Thompson og C. M. Nielsen bare deres Vidnesbyrd, og Præs. J. M. Christensen sluttede med nogle Instruksler til de Hellige om at opholde i deres Tro, Bønner og Virksomhed, alle Autoriteterne og de virkende Brødre for hvem de havde stemmet med opløstet Haand.

Tirsdag Aften holdtes den kvindelige Hjælpeforenings Konference, hvori Rapporterne viste, at der i Konferencen er 3 Foreninger med 16 Funktionærer og 39 Medlemmer. De havde afholdt 59 Møder i det sidste Halvaar. Søster Ingeborg Olsen fremstod og talte om Forenings Pligter og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af „Mormonismen“. Derefter fremstod Præs. J. M. Christensen og Præs. Jensen og talte opmuntrende Ord til Foreningens Medlemmer.

Onsdag Aften Kl. 8 var der en behagelig Aftenunderholdning med et Program, som bestod af Musik, Oplæsning, Sang og Tombola og sluttede med Servering af Chokolade o. s. v. Møderne vare i det hele godt besøgte.

N. J. Nielsen, Skriver.

Den nye Apostel.

Eldste Anthony Woodward Zwins, som for nylig er bleven valgt til at udfylde den ledige Plads i Apostlernes Avorum, foraarstaget ved Eldste Teasdale's Bortgang sidstleden, blev født i Toms River, Ocean Co., New Jersey, i 1852, og kun et Aar gammel kom han med sine Forældre til Utah. I 1861 flyttede Familien til St. George, Washington Co., Utah, hvor han havde sit Hjem indtil 1895. Fra sidstnævnte Aar har hans Hjem været i Suarez, Mexico, Hovedsædet for en Stav af samme Navn, hvorover han prædiker.

Broder Zwins har været meget virksom i sin Tid, baade i kirkelig og i politisk Henseende. Saa langt tilbage som i 1875 rejste han, i Forening med andre, gennem den Del af Mexico, hvor „Mormonerne“

have deres Kolonier, for at opdage og udfinde de bedste og fordelagtigste Steder, hvor de Hellige kunne bo og bygge. Han virkede der samtidig som Missionær, og tre Aar senere blev han sendt paa Mission blandt Navajo- og Pueblo-Indianerne i Arizona og New Mexico.

Naar han var hjemme, havde han en fremragende Stilling i de Unge Mænds Uddannelsesforening; han var Medlem af St. George's Stavs Højraad og senere Raadgiver i Stavens Præsidentskab. Han har ogsaa med Hæder beklædt mange Tillidsposter i politisk Henseende, og været Jurist og Sagfører; var Repræsentant i Utah's Legislatur i 1894 og Aaret derefter Medlem af Konstitutions-Konventionen.

Ved Afgrundens Rand.

(Af James K. Allen, M. D.)

Der fortælles om den berømte Dean Swift, at han ved en vis Lejlighed havde Brug for en Kusk. Han henvendte sig derfor til et Intelligenskontor for at sikre sig en. I Kontorets Ventesal var der mange Personer tilstede, hvoriblandt tre, som bar Liberidragt. Han spurgte den første: „Hvor nær en Afgrund kan De køre uden at vælte Kareten?“ „Jeg kan komme den seks Tommer nær, naarsomhelst jeg ønsker, uden at vælte,“ var det hurtige og bestemte Svar.

Doktoren, der ikke syntes meget om det overraskende Svar, spurgte den næste Mand: „Hvor nær en stejl Skrænt tør De køre uden at risikere at vælte?“ Den adspurgte, der ønskede at faa Ansættelsen, var fast bestemt paa at overbyde sin Kammerat og svarede: „Jeg tør, min Herre, køre saa nær Afgrunden som to Tommer og komme heldigt fra det hver eneste Gang.“

Da dette Svar var endnu mindre tilfredsstillende end det første, fremsatte den lærde Mand sit Spørgsmaal til den tredje Kusk. Svaret var ikke alene bestemt, men ogsaa usædvanligt fra en, som søger Ansættelse, nemlig: „Det ved jeg ikke.“ „De ved det ikke? Hvordan kan det være? Disse andre Mænd synes at vide nøjagtigt, hvad de kunne gøre.“ „Det er rigtigt nok, men jeg foretrækker altid at holde mig saa langt borte fra Faren som mulig. Derfor, min Herre, eftersom jeg aldrig har forsøgt det, ved jeg det ikke.“ Doktoren fandt her en ekscentrisk Tænker lig sig selv, og det er overflødigt at sige, at den sidstnævnte blev antagen.

Jeg paavirktes til at skrive denne Fortælling, da jeg ser saa mange unge Mennesker og ikke saa faa ældre, der ligesom de to førstnævnte Kuske ere altfor dristige og forvovne; det ser ud, som om de forsøge, hvor nær Modstanderens Rige de tør vove sig uden at tabe deres

Borgerstab i Guds Rige. Og det synes, som om de have Lyft til at flaa sig ned paa en neutral Blet. Disse ligegyldige Menneſter, der holde sig ſaa nær Sjendens Landemærker, ſes oftere end de ſande Sidſte-Dages Hellige, og de blive fremholdte ſom Prøveekſemplarer af „Mormoniſmen“, hvilket ikke er retfærdigt overfor deres mere ſamvittighedsfulde Naboer.

Den afdøde Henry Ward Beecher fortalte engang om en Fremmed, ſom, idet han gik gennem en Landsby, fandt nogle Æbler ved Bejtanten. Han ſtandsede, tog tre Æbler op og bed i dem, men de ſyntes ikke at behage ham. Det ene var ormſtuffet, det andet umodent, og det tredie havde faaet Stød. Da han ſaa op, blev han vaer en ſtor Gren af et Æbletræ, der hang over Muren, ſom indhegnede en ſtor Frugthave. Drengene havde med Stenkraft løstrevet de nedfaldne Æbler fra et Træ, ſom var plantet for nær Hegnet. Havde den Fremmede bedømt Frugthavens Godhed efter den Frugt, han fandt udenfor Muren, da vilde han i høj Grad have ſældet en urigtig Dom over den, ſom plantede og anlagde Haven, og Ejeren af en fortræffelig Frugtplantage.

De Sidſte-Dages Hellige, ſom ikke iagttage den Sømmelighed, der burde karakterifere en ſand Kriſten, ere ikke mere ſande Mønſtre paa kirkelige Medlemmer, end Æblerne udenfor Muren vare en ſand Prøve paa Frugten i Haven.

Hvorledes forholder det ſig med eder, mig eller hvem ſom helſt af os? Vi ere kaldede til at være Hellige. Hvor nær Apoſtatiens Afgrund kunne vi med Sikkerhed nærme os uden at lide Skibbrud paa vort Fælleſkab i Kirken og vort Haab om en evig Frelſe? En Selvfølelſe eller en for ſtor Grad af Selvtillid er ikke tilſtrækkelig for vor Sikkerhed. „Hvo, ſom tykkes at ſtaa, ſe til, at han ikke falder“ (1. Kor. 10:12). Da Kriſtus i den Nat, da han blev forraadt, fortalte ſine Diſciple, at de ſkulde forarges paa ham, ſvarede Peter: „Derſom de og alle ſtulde forarges paa dig, ſaa vil jeg dog aldrig forarges“. (Matt. 26:33.) Og hvor nær kom dog ikke denne ſamme Peter Apoſtatiens Brink! Han undgik det kun formedelſt en medlidende, kærlig, overbærende og taalmodig Frelſer.

Vi kunne alle mindes Tilfælde, hvor kloge Mænd, der lig Peter med deres Selvtillid have ſtolet formeget paa ſig ſelv, og ere faldne fra, men ſom ulige den førſte Apoſtel have været i Beſiddelſe af Ydmyghed, Tro og Tillid til en kærlig Frelſer.

Impr. Era.

Tankesprog. Det er aldrig forſent at lære noget, men ſtundom har man ikke andet at lære, end at det er forſent.

— Naar Lyſet du vender Ryggen
Da gaar du fremad i Skyggen.

Den sidste Rundrejse i Konferencerne.

Præsident J. M. Christensen meddeler følgende Beretning om nogle af hans Jagttagelser paa den sidste Rundrejse: Den første Konference afholdtes i Kristiania, hvor der var Liv og stor Opvækkelse blandt Folket. Sangforets Koncert afholdtes Fredag Aften før Konferencens Begyndelse med et storartet Program for fuldt Hus. Alle Møderne vare vel besøgte; Søndag Aften var der ikke Siddepladser nok i det store Lokale. Folket der er mere frifindet overfor de Sidste-Dages Hellige nu, end de tilforn have været.

I Trondhjem holdtes den næste Konference, hvor vi havde flere store Møder, men da denne Konference er saa vidt udstrakt, og det er forbunden med store Rejsseudgifter at komme frem ved saadanne Lejligheder, var der adskillige Hellige, som med deres bedste Vilje ikke kunde være tilstede. Et godt Arbejde var blevet udført af Uldstjerne i Konferencen. I Narviks Gren vare flere Personer blevne døbte, og der var gode Udfigter for Værkets Fremgang i samme Retning. Uldstjernes Rejser i Konferencen foregaa for det meste med Dampskib eller Kofthyds og ere derfor ofte meget ubekvemme og kostbare.

Bergens Møder vare særdeles godt besøgte af baade Hellige og Fremmede, og et af dem blev for fuldt Hus afholdt i et for Anledningen lejet stort Lokale. Bergens Søndagskole kan fremhæves som en af de bedste og mest eksemplariske Skoler blandt de Sidste-Dages Hellige, og det Arbejde, som der udføres, vil i kommende Tider bære Retsfædighedens Frugter.

I Aalborg er der for nærværende en religiøs Opvækkelse blandt Folket. Konferencemøderne vare godt besøgte af Fremmede; der var fuldt Hus overalt. Det Protestmøde, som Hr. Pastor Frimodt-Møller Ager efter Konferencen afholdt mod de Sidste-Dages Hellige, gjorde mere godt end ondt for Værkets Fremgaag, da det hos de Fremmede vakte Interesse for at komme og høre de kraftige Forsvarstaler, som efter Bekendtgørelse holdtes i vort Lokale i Baldemarsgade Nr. 2. Præsident Søren Rasmussen og Søster Ingeborg Olesen bleve valgte til at tale ved nævnte Møde, og Lokalet var pakkfuldt samt i Gangene, paa Trapperne og omkring Huset; over 1000 Mennesker vare fremmødte.

Rapporterne i Aarhus Konference udviste, at et godt Arbejde var udført, og mange vare blevne tillagte Menigheden ved Daab. Den bekvemme og rummelige Sal var fyldt med ordentlige og andægtige Tilhørere, og mange kraftige Vidnesbyrd om den genaabenbarede Sandhed, Jesu Kristi Evangelium, bleve aflagte.

Med Sekretær B. E. Madsen som Rejsefælle de første 4 Uger ankom jeg efter en behagelig og vellykket 6 Ugers Tur tilbage til København og fandt alt i god Orden.

Konferencemøderne i København, som netop ere afsluttede, og hvoraf Referat vil følge i næste Nummer af Stjernen, have været fuldt besøgte af Hellige og mange Fremmede; og som en heldig Begyndelse maa fremhæves den vellykkede Aftenunderholdning og Koncert, som under Ældste W. E. Madsens dygtige Ledelse blev afholdt Fredag Aften med overfyldt Hus.

Vi kunne ogsaa bringe den glædelige Meddelelse, at for nogle Dage siden blev her en Mand med hans Søn og to Døtre indlemmede i Kirken ved Daab, i Nærværrelse af flere Vidner, i vort bekvemme Døbeværelse.

Megen Fordom, som rejses mod os som et Folk, bilægges ved Ældsternes utrættelige Flid og Arbejde. Den Modstand, vi møde, maa fornemmelig tilskrives Præsternes Indflydelse og de uvidende og religiøse Fanatikere. Der er mere Arbejde udført af Ældsterne ved at udsprede Bøger og Skrifter i denne By de sidste 6 Maanedes end i nogen foregaaende Tid i et tilsvarende Tidrum.

Et godt Raad. Sky det onde fra dets første Begyndelse. Søg ikke deres Selstab, der give sig af med at fortælle mistænkelige Opdigtelser, og som tale letfindigt og foragteligt om det rene og uskyldige. Undgaa saadanne Personer som en Pestilens, ligemeget hvor gode de end kunne synes at være i andre Henseender. Som Kemikeren kan, ved at analysere en Blodsdraabe, bestemme, at der er Gift i Aarerne, og som en Spaan paa Vandet tilkendegiver Strømmens Retning, saaledes ere Sygdoms spirer i disse Begyndelser tilstede, som sikkerlig tilsidst ville ende i Ruin og moralsk Død. Tager eder iagt for at huse urene Tanker, thi de ere lig Gnister i Skibslasten, der vil sprede sig tilhøjre og tilvenstre, indtil der er en farlig Ild under eders Fødder og Ødelæggelse staar for Døren.

S. B. Capen.

Indhold:

Guds Beje og Menneskets Beje..	321	Afløsning	330
Redaktionelt:		Dødesfald	330
Farvel til de Hellige i den skandinaviske Mission	328	Efteraarskonferencen i Aarhus...	330
Præsident Søren Rasmusens		Den ny Apostel	332
Hilsen	329	Ved Aisgrundens Rand	333
Ankomst og Bestikkelse	329	Tankeprog	334
Forskyttelse	329	Den sidste Rundreise i Konferencerne	335
		Et godt Raad	336